

James Webb

VUURVELDEN

ROMAN

MEULENHOF

Achter in het boek is een verklarende woordenlijst opgenomen.

ISBN 978-90-225-8941-8

ISBN 978-94-6023-764-5 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Fields of Fire*

Oorspronkelijke uitgever: Prentice-Hall/Bantam Books

Vertaling: Hendrik Jan Oolbekkink, in 2013 herzien door Gerrit-Jan van den Berg

Omslagbeeld: © Bettmann/Corbis, bewerkt door Studio Marlies Visser

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Kaart van het An Hoabekken © Gary Lee Webb

Dit boek is in 1980 verschenen onder de titel *Vuurproef* en bevat fragmenten van songteksten, hieronder in chronologische volgorde weergegeven:

‘Neon Rainbow’ van Wayne Thompson © 1967 Earl Barton Music Inc.

‘Until It’s Time for You to Go’ van Buffy Sainte-Marie © 1965, 1973 Gypsy Boy Music

‘These Eyes’ van Burton Cummings en Randy Bachman © 1969 Cirrus Music

‘Ruby (Don’t Take Your Love to Town)’ van Mel Tillis © 1966 Cedarwood Publishing Co.

‘And When I Die’ van Laura Nyro © 1969 Tuna Fish Music Co.

‘Bad Moon Rising’ van John Fogerty © 1969 Jondora Music.

‘Behind Blue Eyes’ van Peter Dinklage © 1971 ResWot Tunes Inc.

© 1978 by James Webb

Published by arrangement with The Nicholas Ellison Agency c/o Sanford J. Greenburger Associates

© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

SNAKE

Februari 1968

Daar ging hij weer. H-man werd midden in een woord onscherp, de ongevormde lettergreep liep als een straaltje borrelend speeksel langs zijn kin en hij boog zich iets naar voren, waarbij de plotselinge toevloed van extase zo langzaam en diep was dat hij er min of meer verdoofd door raakte. Zijn knieën bogen een tik-keltje door en hij bleef bewegingloos staan, gehuld in een paars pak en turkooizen schoenen met hoge hakken. Hij verkeerde in een staat van totale kalmte en zijn haar zat zo volmaakt op zijn plaats gebeiteld dat hij op een nabootsing van zichzelf leek, zo stijf van de heroïne stond hij.

Snake wierp nog een laatste snelle blik door de deuropening, zag nog steeds niemand en haalde diep adem: ik ben het aan mezelf verplicht. Hij pakte met één hand een wasbak beet en haalde vernietigend uit met een volmaakt gerichte trap. Het hoofd van H-man stuiterde omhoog als een football aan een touwtje en stopte abrupt toen er een eind aan zijn nek kwam. Toen zakte hij bewusteloos op de grond in elkaar en haalde moeizaam en onregelmatig adem door een verbrijzelde, bloedende neus.

Fluitje van een cent. Hij had geen flauw idee wat hem was overkomen.

Snake fouilleerde H-man snel, waarbij hij ervoor zorgde alles terug te stoppen zoals hij het had aangetroffen. In een van zijn zakken zaten twee tiendollarbiljetten. Kijk eens aan. H-man was vast een pusher. H-man moest zich schamen. Snake stak het geld bij zich en lachte in zichzelf: ten bate van de samenleving en de kinderen die aan de dope waren.

Hij richtte zich op, schoof zijn bril op zijn neus, krabde zich op zijn hoofd en bekeek zijn prooi. Nou, dit moet ik meneer Baum vertellen. Wat een afknapper.

Twintig minuten later liep hij weer op straat en was hij in de aanhoudende winterse kilte energiek op weg naar nergens. Zijn schouders waren opgetrokken onder het grijze sweatshirt, in hopeloos verzet tegen de wind. Hij hield zijn

hoofd scheef en iets naar achteren. Op zijn gezicht was een spottende grijns gegrift.

Ach wat. Je moest in jezelf geloven. Hij had alle recht om dit te doen.

Uit de geelbruine mist streek een windvlaag neer die hem leek te achtervolgen en tegelijkertijd allerlei afval met zich meevoerde. Naast hem zwaaide de deur van een verlaten rijtjeshuis kletterend open. De planken voor de ramen klapperden tegen de muur. Zijn ogen verkenden snel het huis en hij trok zijn smalle schouders weer op tegen de bijtende wind, maar verder was er op zijn gezicht geen enkele reactie waar te nemen.

Kalm blijven, man. Je laat je toch niet de stuipen op je lijf jagen door een leeg huis?

Een oude auto die blauwe oliedampen uitbraakte kwam rammelend langsgereden. Hij keek de auto na, maar zonder zijn slentergang ook maar even te onderbreken. Die rijdt duidelijk te langzaam. Blijkbaar naar iets op zoek. En nu maar hopen dat ik het niet ben.

Hij was klein en had een volle bos pluizig haar. Dat viel tot in zijn nek en golfde met elke windzucht mee. Zijn gezicht was smal en anoniem, afgezien van de vage herinnering aan een gebroken neus en de heldere ogen. De ogen waren constant in beweging en stonden intens.

Hij stapte van het trottoir, ging een verroest hek binnen en liep een buitentrap op, waarbij hij elke tree bekeek alsof hij een excuus zocht die niet te hoeven beklimmen, aarzelde even toen hij de overloop bereikte, en werd ten slotte door een nieuwe windstoot naar binnen gejaagd.

Ach wat. Hij had zin in een biertje.

Toen hij de binnentrap besteeg, bleef de sombere stank van de lucht aan hem kleven. Op de tweede overloop stak Sadie haar hoofd buiten de deur en hij duwde een biljet van tien dollar in haar smoezelige katoenen kamerjas. Het biljet kreeg geen moment rust. Sadie haalde het razendsnel tevoorschijn en bekeek het bewonderend alsof het een smaragd was. Haar wilde grijze hardos was nu helemaal te zien in het halletje en ze riep naar Snake, die de derde tree van de volgende trap al had bereikt.

‘Wat heb je uitgespookt, Snake, slechterik die je bent?’

‘Rotzooi getrapt. Dat weet je toch?’ Hij bleef een ogenblik op de trap staan en begon aan zijn tiendollarpreek. ‘En koop nou eindelijk eens luiers voor die hond van je. Of een zak kattenbakpul. Ik ben die stront voor de deur beneden meer dan zat.’

Ze gooide de deur dicht. Lachend liep hij verder de trap op. Oud wijf.

Achter zijn eigen deur ving hij een glimp op van iemand op het bed. Hij knip-

perde een keer tegen het grote licht en scherpte zijn blik. Het was zijn moeder, in haar badjas. Ze zat op een suggestieve manier op de rand van het bed en had haar mollige benen over elkaar geslagen, zonder dat ze de grond raakten. Ze had haar armen achter haar hoofd geslagen en duwde haar haar naar voren, zodat het rond haar gezicht omlaagviel. Ze zag eruit alsof ze zorgvuldig probeerde een foto tot leven te brengen uit een lang vergeten mannenblad. Ze keek met verwachtingsvolle ogen naar de deur en liet toen ze Snake zag teleurgesteld haar handen zakken. Hij schudde even het hoofd, pakte toen een sigaret en leunde tegen de deurpost.

‘Nou, nou. Wat ben je aan het doen? Rekeningen aan het betalen?’

Ze streek een kreukel in het bed glad en keek er even naar, maar ze ontweek daarbij zorgvuldig zijn blik. Toen wierp ze haar haar naar achteren. Ze had het weer goudblond geveerd en ze lachte hem suikerzoet toe, terwijl haar trieste stem die vol herinneringen zat op een gezwollen wolkje van de andere kant van de kamer zijn kant uit zweefde en bijna loom zijn oren bereikte.

‘Je bent vroeg thuis, Ronnie.’

‘Dus dat valt je op.’

Onder de badjas was ze naakt. Ze boog wat naar voren op het bed en vond met haar bengelende voeten de vloer, waarbij haar badjas openviel en ze nagenoeg helemaal te zien was. Snake haalde gelaten zijn schouders op. Er was hier duidelijk iets aan de hand. Voor de zoveelste keer. Hij liep naar de koelkast en ging op zoek naar een blikje bier, maar er stond niets meer. Die ochtend hadden er twee sixpacks gestaan.

‘Is Bones aan het werk?’ Ze knikte en keek hem van naast het bed aan.

‘Weet je zeker dat hij aan het werk is?’ Ze moest even lachen. Hij ook. De fratzen van de ouweheer waren legendarisch en onvoorspelbaar.

‘Vanochtend kwam er een vent met een pick-up langs en hij is met zijn schildersoverall aan en met een lading bier vertrokken.’ Ze haalde haar schouders op en keek Snake met een blik van verstandhouding aan. ‘Vanwege dat bier zou ik zeggen dat hij aan het werk is. Als het sterkedrank was geweest...’ Ze trok een gezicht en haalde haar schouders weer op. ‘Volgens mij is hij aan het werk.’

Er stond verder niets te drinken in de koelkast. ‘Is er koffie?’

‘Alleen oplos.’

Hij zette water op. Ze keek hem zwijgend aan en liep van het bed naar de keuken. ‘Waarom ben je eigenlijk zo vroeg thuis? Ben je weer ontslagen?’

Hij deed een paar lepels poederkoffie in de kop. ‘Hoe raad je het.’

Ze grinnikte, half geamuseerd en half nieuwsgierig, en haar ogen gleden over zijn pezige lichaam. ‘Weer een knokpartij? Waarom raak je toch zo vaak in een

vechtpartij verwickeld? Zonder je bril ben je blind! Was het wéér een knokpartij?’

Hij keek naar het water. Dat was wel warm genoeg. Hij schonk de kop vol. ‘Ja-wel. Min of meer.’

Ze ging zitten en boog zich over de tafel terwijl ze bewonderend naar hem opkeek. ‘Hoe kun je nou ontslagen worden omdat je “min of meer” bij een gevecht betrokken was?’

Hij ging bij haar aan tafel zitten en dronk van zijn koffie. Die smaakte prima. Vervolgens stak hij een nieuwe sigaret op. ‘Nou, het begon toen ik het damestoilet moest schoonmaken.’ Ze knikte gretig, in de wetenschap dat hij er een prachtig verhaal van zou maken. Ze had altijd tegen hem gezegd dat hij niet moest vechten, maar ze overlaadde hem met aandacht als hij het wel had gedaan. Ze had hem altijd voorgehouden beleefd te zijn, maar op dergelijke momenten was hij John Wayne, regelrecht uit Dodge City. Af en toe nam hij terloops een slokje van zijn koffie.

‘Ik had het bordje voor de deur gezet, je weet wel, zodat niemand zou binnenkomen als ik aan het schoonmaken was. Vervolgens wacht ik tot alle meiden weg zijn, terwijl ik aan iedereen die weggaat vraag of er nog mensen binnen zijn. Want aan dát soort moeilijkheden heb ik helemaal geen behoefte; op aantasting van de goede zeden staat de lik, dat weet je. Ten slotte ga ik naar binnen, maak de toiletten en de wasbakken schoon, en terwijl ik de vloer ga dweilen komt net die nikker naar binnen. Zo high als de pest, dat zie ik zodra hij binnenkomt. Net gespoten ook. Ik weet verdomd niet waar hij het gedaan heeft, misschien in de bioscoop zelf. Ik weet niet of hij het spul heeft kunnen smelten zonder betrappt te worden, maar waarom ook niet. Niemand heeft zich er ooit een reet van aangehouden als er een lucifer werd aangestoken. Misschien had hij gesnoven. Wie zal het zeggen. Hij leek me te ver heen om te snuiven. Hij was helemaal van de wereld. Dat weet je als zo iemand het verkeerde toilet binnenwandelt. Aantasting van de goede zeden en zo.’

Ze stak haar arm uit en pikte een sigaret van hem terwijl ze naar hem keek alsof hij een verhaaltje voor het slapengaan vertelde. Ze ging er helemaal in op. ‘Ja. Oké. Wat heb je toen gedaan?’

‘Rustig maar. Ga me nou niet opjagen, oké? Die vent stapt het toilet binnen, doet een paar passen, blijft staan, wankelt op zijn voeten en buigt helemaal naar voren. Dan komt hij opeens bij en doet van “hoeoeoe, hoeoeoe”, of iets dergelijks, en valt weer staande in slaap. Ik heb geen idee hoe hij ooit het toilet heeft gehaald. Nou, ik zie hem dat een paar keer doen. Als hij bijkomt, glimlacht hij alsof alles in orde is. Ik probeer naar zijn vingers te kijken om te zien of hij het spul bij zich heeft. Maar ik zie het niet, en als hij wakker wordt is hij behoorlijk

sterk. Ik vermoed dat hij zichzelf een behoorlijke dosis ingespoten heeft.

Hij is redelijk goed gekleed. Dat zegt meestal niks, ik bedoel maar, waarom zou hij als hij ook maar een scheet waard is 's middags in de bioscoop zitten, hoewel het trouwens een rotfilm was. Maar je weet maar nooit.'

Hij gooide zijn sigarettenpeuk in de volgestapelde spoelbak en stak langzaam een nieuwe sigaret op, terwijl hij genoot van haar gretigheid. 'Eerlijk gezegd wist ik niet wat ik ervan moest denken. Het had iedereen kunnen zijn. Maar ik zag wel dat hij steeds weer terugzakte; ik bekeek zijn kleren en het leek me de moeite waard.' Ze knikte hem snel toe, verrukt door zijn logica. Snake bracht een spottend lachje ten gehore. 'Het was alsof de Lieve-Heer zelf die knakker bij me had neergelegd. Daar staan we in het damestoilet, met een bordje GESLOTEN ervoor; dus er komt niemand binnen, niemand die kan zeggen wat er is gebeurd. Die vent is zo ver heen dat hij een foto van me had kunnen maken en me toch nooit had herkend. Goed. Ik had zin in een geintje.'

Ze glimlachte nog steeds. Ze boog zich verwachtingsvol naar voren. 'Dus heb je hem buiten westen geslagen.'

Hij moest even lachen. 'Nou, daar heb ik wel aan gedacht. Je wéét dat John Wayne hem met één dreun tussen zijn ogen zou hebben neergehaald. Maar toen besepte ik dat ik waarschijnlijk mijn hand op die klootzak zou breken. Nikkerkoppen zijn keihard, weet je dat? Dus toen hij weer een keertje "hoeoeoe" riep, heb ik hem keihard tussen zijn ogen geraakt. Whám!' Hij keek naar haar gezicht. Ze was in extase. Het was het hoogtepunt van haar dag. 'Ik heb mijn tenen zodanig gehouden dat mijn voet niet tussen zijn ogen zou komen. Ik heb geen zin in een moordaanklacht vanwege een dooie junk in een toilet. Zijn neus spatte als een gloeilamp uit elkaar. Hij had twintig dollar en vier zakjes spul bij zich. Ik heb het geld gepakt en de zakjes laten zitten.'

Ze keek hem nieuwsgierig aan. 'Hoe ben je dan ontslagen?'

Hij kneep zijn ogen half dicht en nam een slok koffie. De koffie was bijna op. 'Nou, ik moest het natuurlijk melden. Iedereen wist dat ik daar in het damestoilet bezig was. Ik ben naar meneer Baum gegaan en heb hem verteld dat ik door een vent was lastiggevallen toen ik probeerde hem uit het damestoilet weg te krijgen. Ik zei dat die vent er een beetje dronken uitzag en tegen me aan begon te duwen, en dat ik hem toen een mep in zijn gezicht heb gegeven.'

Ze kneep haar ogen ook half dicht. 'Dat lijkt me een goed verhaal.'

'Dat dacht ik ook. Maar je weet hoe die jidden zijn. Altijd bang dat ze voor het gerecht worden gesleept. Hij zegt tegen me: "Snake, je kunt niet zomaar mensen in elkaar timmeren als je in een tent als deze werkt." Ik zeg: "Meneer Baum, u weet dat ik nog nooit van mijn leven met vechten ben begonnen, maar ik laat me niet zomaar wegduwen, waar ik ook werk. Wie laat zich nou zomaar wegduwen?"'

En hij zegt: “Snake, volgens mij heb je juist gehandeld, maar ik moet je toch ontslaan.” En hij geeft me de zak en een week loon mee. Plus de twintig dollar van die nikker. Niet slecht, hè?’

Ze knikte goedkeurend: niet slecht. ‘Wat is er met die nikker gebeurd?’

Snake zette de koffiekop in de gootsteen. ‘Wie interesseert dat nou?’ Zijn gezicht leek heel even op te lichten. ‘Als hij ook maar een beetje bij zijn verstand is, vraagt hij meneer Baum om schadevergoeding.’

Ze moest lachen en leunde achterover in haar stoel. Geen slecht verhaal. Toen glimlachte ze en hij zag dat er weer herinneringen bij haar naar boven kwamen. Ze schudde even haar hoofd. ‘Je bent een ondeugende jongen, Ronnie. En nog zo jong om al zo ondeugend te zijn. Ben je voor niemand bang? Is er niemand die je mag?’

Hij gaf geen antwoord. Het was een retorische vraag. Hij onderdrukte het antwoord dat hij vroeger steeds gegeven had, dat zij de allerlaatste was die bij hem met een zedenpreek aan moest komen. Maar ze ging verder, in een zeldzaam moment waarin de emotie van de herinnering de werkelijkheid van het heden overweldigde. ‘En het was dom van je om van school te gaan. Je deed het er zo goed.’

Opnieuw gaf hij geen antwoord. Ze heeft het over het verleden, dacht hij. Het heeft geen zin om daarover te praten. Daar verandert niks door. Dat was trouwens toch alleen maar ellende. Regels, regels en nog eens regels. Ze wierp hem een berustend lachje toe en liet weer die donsachte, herinnerende woorden los: ‘Nou, je gaat morgenochtend toch zeker weer op zoek naar een baantje, hè?’

‘Ik weet het niet. Ik begin er schoon genoeg van te krijgen.’

Ze haalde haar schouders op, ontweek zijn blik. Ze had al te veel gezegd. Of misschien zou het een van die zeldzame dagen worden waarop haar herinneringen elkaar verdrongen tot ze hem terug naar buiten dreven. Wie zal het zeggen. Toen klonk er een ritmisch gebonk op de trap en vloog de deur open. Er was niet geklopt.

Een rood gezicht tuurde verwachtingsvol de kamer in alsof die zijn eigendom was. Het rode gezicht was vlezig, vertoonde zware baardstoppels en was omlijst door al wat dunner wordend zwart haar. De neus was plat en geaderd, en de ogen stonden dof, onscherp. De man had enorme handen en een buik die over zijn broekriem hing.

Snake begreep het onmiddellijk. Hij voelde zich vernederd, maar geneerde zich vooral omdat hij duidelijk beseftte dat hij te veel was. Ze gaat het doen, dacht hij en liep naar de deur, dat kan ik met geen mogelijkheid tegenhouden. Het is trouwens haar leven. Ze wil het zelf en ik heb het recht niet om de pest in te krijgen. Maar hij keek naar het beest dat zojuist zijn huis was binnengekomen

met de bedoeling zijn moeder te verpletteren onder vetrollen en spieren, om dat zeer bijzondere deel van haar binnenste te strelen, en zijn nek kriebelde van een woede die hem geen illusie liet met betrekking tot de intensiteit ervan.

Hij wist dat hij deze dikke man kon doden, een man wiens enige ter zake doende fout was dat hij Snakes moeder wilde vullen met dat ene ding waar ze het meest naar verlangde. Hij kon hem doden en er nog wekenlang om lachen. In één kloppende, gloeiend hete flits overwoog hij serieus zijn mes te trekken. Toen geneerde hij zich voor zijn eigen woede. Ik heb het recht niet, besloot hij. Het zou trouwens toch niet helpen. Ze wil het zelf. Wat maakte het uit.

Dikzak keek dof naar zijn moeder en leek nauwelijks te beseffen wat er aan de hand was. Misschien is hij wel jaloers, overwoog Snake. Om je gek te lachen. Hij kwam tot de conclusie dat hij weg moest uit de flat, dat hij ze vooral niet voor de voeten moest lopen. Dikzak stond nog steeds in de deuropening, half binnen en half buiten, terwijl hij probeerde de toestand te doorgronden. Snake nam zich voor om zodra hij uit de flat ontsnapt was eens hartelijk om Dikzak te lachen. Jézus, wat een stomme zak. Hoe komt ze aan dit soort kerels? Maar hij zal best wel een grote hebben.

Hij wendde zich tot zijn moeder en zei, meer ten behoeve van Dikzak: ‘Nou, ik smeer ’m maar weer eens, mams. Ik zie je nog wel.’

Ze keek hem aan en hij wist dat ze de woede in hem voelde. Achter haar ogen leek ze uitgeblust, alsof ze vocht tegen een deel van zichzelf waar ze niet werkelijk om gaf en dat ze maar niet kon overheersen. Ze legde lichtjes haar hand op zijn arm, probeerde hem een geruststellend ogenblik tegen te houden, en zei met die trieste stem: ‘Jij weet niks van de liefde, Ronnie. Wat liefde met mensen doet. Jij bent te jong om iets van de liefde te weten.’

Hij glimlachte flauwtjes, zich bewust van Dikzak, die zijn woorden had gehoord en nu eindelijk de kamer binnenkwam. ‘Ja. Dat zal het zijn.’ Hij bereikte de deur. ‘Tot straks.’

‘Hoe laat ben je thuis?’ Een uiterst geringe inspanning, als een laatste restje hoop. Hij keek naar Dikzak, die hem dof aanstaarde, en wierp de man een strakke grimas toe, in de wetenschap dat zijn haat vergeefs was, wat hij ook onmiddellijk accepteerde.

‘Weet ik niet.’

Toen keek Dikzak, wiens uitgeputte zenuwen eindelijk kans hadden gezien voldoende elektriciteit op te wekken om achter in zijn gekwetste brein een vaag lampje te doen oplichten, Snake dof aan en zei met een gebarsten, knarsende stem: ‘Aangenaam kennis met je te maken.’ Hij sprak langzaam en er verscheen een domme grijns op zijn gezicht.

Hoe kun je nou de pest hebben aan zo’n suffe zak, dacht Snake. Als hij wil

oversteken, heeft hij waarschijnlijk iemand nodig om de verkeerslichten voor hem te ontcijferen. Maar Snake bleef zich vastklampen aan het warme gevoel dat hij onderging bij de gedachte Dikzaks ballen ooit te mogen afsnijden.

‘Ja.’ Hij smeedt de deur dicht.

Betonnen vlakten, gehavend door jarenlange verwaarlozing tot ze verbrokkelde nutteloosheid waren geworden. Vervelozе hekken en poorten met bruine vierkantjes bruin gras, kille herinneringen aan een wat levendiger tijd. Gras dat verstikt werd door afval en flessen. Stapels huisvuil en kapotte apparaten op de trottoirs. Plukjes mensen die net als scholen vis in leeftijdsgroepen bij elkaar stonden. Vrouwen die hem met verveelde maar behoedzame ogen langs zagen komen.

Hij liep naar een bredere, drukkerе straat. De auto’s reden in dikkere rijen langs, een aanhoudende stroom passanten die te bang waren om te stoppen. Oude bedrijfspanden die aan het afsterven waren, gepokt met opschriften. Oude, door de elementen en de tijd verweerde uithangborden die aangaven waar vroeger snoepwinkels en delicatessenzaken, garages en apotheken hadden gezeten. Nieuwe borden maakten reclame voor pornowinkels, drankzaken, bars, restaurants en pandjeshuizen. Borden boven ramen. De vuurtoren voor de blinden; de kerk voor alle gezindten, daar waar gratis koffie werd geschonken. Keer terug naar de bron van de beschaving om ons te redden van wat we zijn geworden.

Zombies, uitgebraakt door het vraatzuchtig monster. Vijandige jongelui die in wilde bendes rennend op jacht waren, net als de honden die van de stegen bezit hadden genomen. Jongemannen en in kleurige kleding gestoken meiden, op zoek naar actie. Onaandoenlijke, in kleinere groepjes uiteenvallende plukjes verslaafden voor de drankzaken; groepjes van twee en drie man, van wie velen nog een stuk jonger waren dan Snake, die zich krabden en snoven, op zoek naar de dealer.

Snake liep snel door; hij had de buik vol van dit alles en op zijn harde gezicht was een uitdagende grijns te zien. Hij was rusteloos, bang dat een straatrover gewoon zou weten dat hij vijftig dollar bij zich had. Zijn blik gleed onder het lopen onafgebroken over de trottoirs en langs de portieken.

Hij schopte naar een krantenpagina die de wind langs hem heen joeg en toen het papier omhoogvloog ving hij het met zijn hand. Het was de voorpagina van gisteren en er stond een grote foto op van een met noodverband omzwachtelde man op een brancard die gehaast werd gedragen door een straat die vol puin lag. De mannen die de brancard droegen zagen er somber en vastberaden uit. Boven de foto stond de kop ‘Mariniers heroveren Citadel van Hue’.